

The Balanced Finances of a Jewish Marriage

1. Rabbi Shlomo Daichovsky, **האם דינא דמלכותא?**, Techumin 18

הלכת השיתוף אינה יצירת "יש מאין", אלא יש בה הרחבה של מצב קיים ושל אומדנא שבדעת בני אדם. השופט ברק כתב באותו פס"ד: "בית משפט אזרחי פוסק בסכסוך בין בני זוג על פי הלכת השיתוף. במסגרתה נקבע, כי חזקה על בני זוג המנהלים אורח חיים תקין ומאמץ משותף, כי הרכוש שנצבר מצויי בבעלותם המשותפת... שותפות זו נגזרת מגמירת הדעת המיוחסת לצדדים, והנלמדת מנסיבות החיים המשותפים. עצם החיים המשותפים יוצרים חזקת שיתוף... אין צורך להוכיח כוונה מיוחדת לשיתוף ביחס לנכס מיוחד."

אפשר למצוא לזה מקור בכתב "התנאים" המקובל, הנערך בדרך כלל במשפחות שומרות מצוות. בשטר זה מתחייבים הצדדים זה לזו וזו לזה: "וישלטו בנכסיהן שוה בשוה, ואל יבריחו ואל יעלימו לא זה מזו ולא זו מזה, כי אם ידורו באהבה וחיבה." בהסתמך על פסקה זו בכתב התנאים הטיל המהרי"ק (שורש נז) חרם על בעל שהבריח נכסים מאשתו: "לא מבעיא שאין יכול לתפוס נדונייתה שהכניסה היא, אלא אפילו מה שהכניס אינו יכול לתפוס. כי על מנת כן מכניסים הנדוניות, שיהנו מהם הבעל והאשה יחד, ומשועבדים כל הנכסים גם למזונות האשה ולפרנסה. וכל שכן, בהיות התנאים מבוארים ביניהם, שישלטו שניהם שוה בשוה בנכסים ולא יבריחו זה מזה."

אמנם, המהרי"ק אינו מדבר על הקנאת בעלות לאשה בנכסי הבעל, אלא רק על איסור הברחה. אבל מדבריו עולה לפחות הקביעה כי יש ללכת אחר אומדנא ביחס לשליטה בנכסים ואיסור הברחה, כולל בנכסים שהוא הכניס לבדו - אע"פ שלפי הדין אין לאשה חלק ונחלה בנכסי הבעל, ובידו להבריחם כרצונו. על כן יש מקום לומר: אם האומדנא בימינו נרחבה יותר, והעניקה לאשה שליטה ממשית בנכסי בעלה - אין בכך סתירה להלכה.

בשו"ת מהרש"ם (ח"א סי' מה) דן במתנתה של גבירה לאחותה בלא ידיעת בעלה, ולצורך פסקו שמתנתה קיימת, הביא את דברי המהרי"ק, שהכתוב בכתב התנאים הוא תנאי גמור, והוסיף: "ואפשר שבזמן הש"ס ושו"ע לא נהגו לכתוב כן, משא"כ בזמן הזה. ואף שאין בידינו לחדש דבר זה, דבעשירה גדולה ונדרה לפי ערך עושרה - ובפרט שכבר קיימה דבריה ונתנה - דודאי מעשיה קיימים, ואין להוציא מיד המוחזק; דבזה לכולי עלמא מועיל תנאי ד'ישלטו בנכסיהן שוה בשוה'." הרי לנו ששליטת בני הזוג בנכסים משתנה מתקופה לתקופה.

2. Rabbi Avraham Shirman, **הלכת השיתוף: אינה מעוגנת בדיני ישראל**, Techumin 19

אמנם דברי המהרי"ק מלמדים שלדעתו נוסח כתב התנאים "וישלטו בנכסיהן שוה בשוה..." הוא תנאי מחייב, כפי שהוכיח בשו"ת מהרש"ם ח"א סי' מה, אולם דבר זה אינו מוסכם בין הפוסקים.

בשו"ת בית-יצחק (להר"י שמלקיש) אה"ע ח"א סוף סי' קי, נסתפק בתוקף נוסחם של התנאים "רק ישלטו בנכסיהן שוה בשוה כאורח כל ארעא" - "אם הדין כן באמת שישלטו בנכסיהן שוה בשוה, הואיל ומתנין כן בפרוש; או אין כותבין כן רק לשופרא דשטרא. דלכאורה, כיון שהבעל נותן כתובה, הוא השליט בנכסים, והאשה אינה יכולה לעכב, רק אם מבזבז בנכסים. ועוד, כיון שלא כתבו תנאים אחרונים קודם הנשואין, מחלה לתנאי זה המבואר בתנאים הראשונים."

מה שנסתפק בו הר"י שמלקיש היה ברור ופשוט לה"ר שלמה קלוגר בשו"ת טוב טעם ודעת (מהדורא ג תשובה קפא). לדעתו, ברור ופשוט שאין לראות בנוסח זה תנאי מחייב, אלא שופרי דשטרא ולשון ברכה. הוא דן אם מותר ליקח מנשים צדקה בלי רשות הבעלים. הוא תמה על מי שרצה להתיר זאת מכה הכתוב בתנאים "וישלטו בנכסיהן שוה בשוה" -

הוא תמה מאוד לחדש דבר זה, דבזה יתבטל כמה דפין בש"ס ובש"ע, אשר מבואר ההיפוך. ובודאי מה שכתוב שישלטו בנכסיהן שוה בשוה, הוא שופרי דשטרא, והדרך לכתוב כן בכל התנאים. ואין זה תנאי, רק דרך ברכה מן הכותב והעדים, מברכים אותם שיהיה ביניהם שלום ואחדות, עד שיסכימו להיות שולטין בנכסיהן שוה, אבל אין זה דרך תנאי. ואם נאמר ונדייק בלשון הזה דוקא, אף אנו נאמר: בלשון 'בנכסיהן' משמע מה שיהיה לכל אחד נכסים, והיינו שהבעל בנכסין שלו ובנכסי צאן ברזל, והאשה בשלה בנכסי מלוג שלה; או הכונה רק על נכסי מלוג בלבד - בזה יד שניהם שוה, אבל לא בנכסי צאן ברזל, שזה אינו שלה כלל רק שלו לבד; אבל נכסי מלוג הוי של שניהם. גם יש לומר הכונה של 'בשוה' - שהוא לא יעשה בלי עצתה, והיא לא תעשה בלי עצתו, והוי הכונה להיפוך. ובדין נ"מ באמת כן, דדעת שניהם בעינין, אבל היתר שלו - חלילה לחדש כן.

אמנם המהרש"ם, כמובא לעיל, חלק על קביעתו של הר"ש קלוגר, והוכיח מדברי המהרי"ק הנ"ל, שהתנאי "וישלטו בנכסיהן שוה בשוה" אינו מליצה ושופרי דשטרא, אלא תנאי מחייב בין הבעל לבין האשה.

3. Rabbi Michael Broyde, *New York State Regulation of Jewish Marriage*, The Family in Law Review, Vol. 5

On the one hand, Jewish tradition is replete with references to the sacred nature of the marital relationship. The Talmud recounts that a person is not complete until he or she marries, and is not even called a person until two are united... But the incorporation of Gdliness, sanctity, and covenant into the union is but one facet of marriage in the Jewish tradition. The tradition also presents a countervailing set of factors that provide insight into the nature of Jewish marriage: the Jewish law mechanics of entry into and exit from marriage are rooted in private contractual rights. Central to this model is the rabbinic tradition of the ketubah, the premarital contract to which the couple agrees that spells out the terms and conditions of both the marriage and its termination. This tradition, discussed in dozens of pages of closely reasoned Talmudic texts (including an entire tractate in the Talmud devoted to the topic entitled "Ketubot", Hebrew plural of ketubah) describes marriage as a contract that is freely entered into by both parties, and dissolvable by divorce — with little sacred to it.

The Ketubah: A Means of Balance

4. Talmud, Ketuvot 10a

איתמר: אמר רב נחמן אמר שמואל משום רבי שמעון בן אלעזר, חכמים תקנו להם לבנות ישראל לבתולה מאתים ולא למנה מנה... תנא הואיל וקנס חכמים הוא לא תגבה אלא מן הזיבורית. קנסא? מאי קנסא?? אלא אימא הואיל ותקנת חכמים הוא לא תגבה אלא מן הזיבורית. רבן שמעון בן גמליאל אומר כתובת אשה מן התורה. ומי אמר רבן שמעון בן גמליאל הכי? והתניא "כסף ישקול כמוהר הבתולות" שיהא זה כמוהר הבתולות ומוהר הבתולות כזה, מכאן סמכו חכמים לכתובת אשה מן התורה. רבן שמעון בן גמליאל אומר כתובת אשה אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים! איפוך. ומאי חזית דאפכת בתרייתא, איפוך קמייתא! הא שמעינא ליה לרבן שמעון בן גמליאל דאמר כתובת אשה מדאורייתא דתנן "רבן שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות קפוטקיא." ואי בעית אימא כולה רבן שמעון בן גמליאל היא וחסורי מיחסרא והכי קתני...

5. Tosafot to Ketuvot 10a אמר רב נחמן

אמר רב נחמן אמר שמואל חכמים תיקנו כו' - משמע דכתובה דרבנן, וכן בהאשה רבה (יבמות פט. ושם) גבי אין לה כתובה קאמר "מאי טעמא תקינו לה רבנן כתובה שלא תהא קלה בעיניו להוציאה כו'" אלמא סתמא דהש"ס סבר דכתובה דרבנן. וקשה דנהגו לכתוב בכתובה "כסף זוזי מאתן דחזו ליכי מדאורייתא!" ואור"ת דסמכינן ארשב"ג דמתנא דפרק בתרא (דף קי:): דמייתי לה נמי בסמוך דאמר נותן לה ממעות קפוטקיא דקסבר כתובה דאורייתא, וקי"ל כרשב"ג במשנתנו. ועוד אור"י דלא קיימא לן כר"נ דאשכחנא רב אשי דהוא בתראה דפליג עליה... והא דאמרין בהאשה רבה (יבמות פט. ושם) מ"ט תקינו רבנן כתובה, הכי פירושו...

6. Rosh to Ketuvot 1:19

וראיתי מפרשים דאפילו הרגילו לכתוב "דחזו ליכי מדאורייתא" מודו דכתובת אשה דרבנן, וחכמים תקנו "חמשים כסף מדאורייתא" פירוש משקלים האמורים בתורה, משום שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, ואסמכוה אקרא ד'כמוהר הבתולות'. משום הכי נהיגי למיכתב "דחזו ליכי מדאורייתא" שלא יטעה אדם לומר כיון דמדרבנן היא לא תגבה אלא נ' סלע מדינה. ודברים של טעם הם. והכותב "כסף זוזי מאתן דחזו ליכי" לא הפסיד:

7. Talmud, Ketuvot 82a

אמר רב יהודה בראשונה היו כותבין לבתולה מאתים ולא למנה מנה, והיו מזקינין ולא היו נושאינן נשים [דנשי לא בטחו בכתובה זו], עד שבא שמעון בן שטח ותיקן כל נכסיו אחראין לכתובתה.

8. Rabbi Michael Broyde and Rabbi Yona Reiss, *The Ketubah in America*, footnote 67

<http://www.jlaw.com/Articles/KETUBAH.pdf> Also found in Techumin 25.

One of the common questions encountered is whether a couple may continue to live together when the ketubah is misplaced and cannot temporarily be found. Sometimes, even at the end of the wedding itself, the newly married couple cannot find the ketubah. A number of different factors, combined together, could provide grounds for the couple to be alone together even in these circumstances until a replacement ketubah can be written. Besides the view of the Ramo that nowadays a ketubah is not needed, these other factors include:

(1) Many halachic authorities rule that the ketubah is in force after the *kinyan* (legal transfer) effectuated before the wedding ceremony, even if no written document is actually present, as the ketubah is merely a proof of a ketubah, but the actual witnesses are also sufficient. (*Otzar Haposkim* 66:1(7))

(2) Once it is known that there was a ketubah, and witnesses will attest to the fact that there was a ketubah and they signed it, that is as if the wife has the ketubah. (See *Even Haezer* 66:1 and *Otzar Haposkim* 66-3(22(2)).) (In the United States our practice is to read the Ketubah out-loud, thus there are many witnesses to its existence.)

(3) In Israel, the Rabbinical courts require that a photocopy of the ketubah be kept on file in the rabbinical courts. In America, it is not unusual that there will be an actual photograph of the ketubah. (See *Teshuvot Vehanhagot* 1:760) (While a photocopy or photograph likely does not allow for the enforcement of the ketubah, it does provide evidence of the factors previously described.)

(4) The husband can remit to his wife for safekeeping the monetary value of the ketubah in lieu of the right to collect. (*Shulchan Aruch EH* 66:2)

(5) Permitting the couple just to be alone together (such as for *yichud*) is permitted according to many authorities in all circumstances; *Ramo EH* 66:1.

(6) Some rishonim are of the view that a ketubah is imposed as a condition of marriage by the talmudic rabbis (*tenai bet din*), and thus even absent a ketubah, it is present (Tur, EH 66 and *Chuk Umishpat* 229 (at page 67)).

These matters require a case by case analysis by one expert in Jewish law. For a worthwhile review of these issues, see *Ohel Yosef Even Haezer* 22 and *Otzar Haposkim* 66:2-3.

9. The oldest known surviving Ketubah (1st-2nd century CE)

<https://en.wikipedia.org/wiki/Babatha>

The Difference Between a Ketubah and a Marriage Contract

10. Shu"t Rosh 78:2

שאלה: ראובן לוח משמעון מלוה בשטר, ושעבד לו כל נכסיו שקנה ושעתיד לקנות, מטלטלי אגב מקרקעי, ואח"כ נתן כל נכסיו במתנה לאחר מקרוביו, ולא הניח לעצמו לא קרקע ולא מטלטלין, אלא הכל נתן לו. והוא דר בבית קרובו ואוכל עמו על שולחן אחד, אוכל ושותה בריוח ולובש בגדים נאים... והוא יושב בטל ואינו רוצה לעשות שום מלאכה, ולא להתעסק בשום דבר מכל מה שהיה דרכו להתעסק קודם לכן, לפי שידוע שמה שיריוח שיתחייב להגבותו לבעל חובו...

ובקש עוד המלוה מבית דין להשביע ללוה שיגבנו חובו מכל מה שיבא לידי מכאן ולהבא... ושלא יהא יושב בטל, אלא יעסוק כדרכו בלי רמאות, ויגבנו הכל בחובו...

והביא ראיה מתשובה לגאון, שהורה שחייב אדם להשכיר עצמו כדי לזון את אשתו, משום תנאי שהתנה בכתובה. ובעל ספר המצות (סמ"ג), במנין פ"א במצות ל"ת, כתב, "ר' אליהו אומר שחייב אדם להשכיר את עצמו כדי לפרנס את אשתו כמו שכתוב בשטר הכתובה: 'ואנא אפלא ואוקיר ואיזון', הרי שנתחייב בכך מפני התנאי שהתנה על עצמו. גם כן לוח זה, שהתנה מה שכתוב בשטר, חייב כפי תנאו. תשובה... ומה שטוען שמעון שיעשה מלאכה כדי לפרוע את חובו, אין בית דין כופין אותו לכך, שלא אמרה תורה אלא "והאיש אשר אתה נושה בו יוציא אליך את העבוט..."

וכן כתב רבינו תם בתשובה: כי היכי דדרשינן (בפ"ק דקדושין יח) "בגנתו ולא בזממו ולא בכפלו", הכי נמי דדרשינן, "ולא בפרעון חובו ולא במזונות אשתו." והמשכיר עצמו נקרא 'מכירה', כדאמרינן בפרק הזהב (בבא מציעא נו:)...

ומה שהיה אומר רבינו אליהו שחייב אדם להשכיר עצמו ולפרנס אשתו, רבינו תם נחלק עליו, והביא ראיות מפרק אעפ"י ומפרק נערה שנתפתתה, ואין לי להאריך. ואפשר שרבינו אליהו היה מודה בשאר בעל חוב שאין מחייבים אותו להשתעבד ולפרוע, אלא דוקא במזונות אשתו. ומספר כתובתה נלמד, דכתיב בה, "ואנא אפלא ואוקיר ואפרנס", כי היכי דדרשינן בפרק המקבל (קד) כמה דרשות מלשון כתובה...

11. Shu"t Rashba 6:4

שאלה ראובן שהיה חייב אלף דינר בשטר חוב לגוי. ולא חתמה בו אשתו. וכשבא הגוי ליפרע מנכסי ראובן. הוציאה אשתו של ראובן כתובה בערכאות של גוים שהיה מוקדם לשטר חוב. וגבתה כתובה כל הנכסים שנמצאו לראובן בעלה. ועכשיו הוציא שמעון שטר חוב על ראובן הנז' ונתרעם ממנו בדיני ישראל. וראובן טוען שאין לו כלום שכל נכסיו גבתה אשתו שהגבה לה הגזבר בערכאות. ושמעון טוען שאותה הגובינא שלא כדין נעשית לפי שלא נתנה כתובה לגבות מחיים. הדין עם מי?

תשובה מסתברא שהדין עם שמעון. והאמת אמר שאותה גובינא שלא כדין נעשית. ומה שגבתה לא גבתה. כבעל חוב שגבה קודם ממנו /זמנו/ מה שגבה לא גבה. וכ"ש כתובה דשמא לא תבוא לידי גובינא לעולם אם תמות היא בחיי בעלה ומה שאמרת משם הרב בעל העיטור דנדוניא נתנה לגבות מחיים. אין דעתי נוטה לכך. שכלם מכניסות לבעל שלא יפרע ממנו אלא או באלמנות או בגירושי. ועוד מספר כתובה נלמד שכוללין נדוניא ותוספת ביחד ואין מחלקין בזמן פרעונם. וזה נראה לי ברור.

12. Rama, Even haEzer 66:11

ומה שהאשה מכנסת לבעלה, הן מעות הן בגדים, ומקבלן עליו והן באחריותו נקרא נדוניא בכל מקום, ואינה נגבית אלא עם הכתובה; אבל לשאר דברים אין דינו ככתובה.

13. Shulchan Aruch Even haEzer 92:1-2, 7

א: הכותב או האומר לאשתו בעודה ארוסה: "דין ודברים אין לי בנכסך", אם מכרה או נתנה, קיים... ואם כתב לה כן אחר הנשואין, צריך לקנות מידו ואז יהיה מכרה ומתנתה קיים. הגה: ולא מהני סלוקו אלא לאחר אירוסין, אבל קודם אירוסין לא מהני סילוק (ר"ן ריש פ' הכותב ורשב"א סימן תתק"ס).

ב: אם התנה בעודה ארוסה על נכסים שיפלו לה משנשאת שלא יהא לו דין ודברים בהם, מועיל. ויש מי שאומר שאינו מועיל. הגה: סלק עצמו מנכסים, י"א שאין הנכסים הכתובים בכתובה בכלל (מרדכי פ' הכותב בשם ריצב"א); ואפי' נכסים שנפלו לה אח"כ אינו בכלל (מהרי"ק שורש י"ג), אלא אם כן פירש בהדיא.

ז: התנה עמה שלא יירשנה, הרי זה לא יירשנה, אבל אוכל פירות בחייה.

14. Shulchan Aruch Even haEzer 90:7

האשה שכתבה כל נכסיה לאחר, בין קרוב בין רחוק, קודם שתנשא, אף על פי שאם נתאלמנה או נתגרשה תבטל המתנה, אין הבעל אוכל פירותיהם, ואם מתה בחייו, אינו יורשה, שהרי נתנה אותם קודם שתנשא, וכשתמות בחיי בעלה, יקנה מקבל המתנה מתנתו קנין גמור...

15. The Law Society of Upper Canada, Barrister Licensing Process Examination Study Materials 2012, Chapter 59

The *Family Law Act* contains the code for domestic contracts, starting with what is required as formal validity. They must be in writing, signed, and witnessed. Independent legal advice (ILA) is not a formal requirement, but is highly advisable to prevent challenges to the contract on other grounds...

Section 56 of the *FLA* sets out the most common grounds relied upon to set aside a domestic contract, in whole or in part:

- A party to such a contract failed to disclose a significant asset or debt in existence when the contract was formed.
- A party failed to understand the nature and consequences of the agreement.
- Any other ground upon which an ordinary contract may be attacked.

Complete and honest disclosure will eliminate the first ground. It appears that this must include accurate values for assets and liabilities, as well as income; however, for cohabitation and marriage agreements, exact values are less important so long as they are still reasonable.

Independent legal advice will usually eliminate the second. The last basis includes fraud (which is usually a form of non-disclosure), duress, or undue influence.

16. Shulchan Aruch Even haEzer 38:24

ע"מ שאני עשיר, ונמצא עני, או עני ונמצא עשיר... בכל אלו והדומה להם, אפילו אמרה: "בלבי היה להתקדש לו אפילו לא יתקיים התנאי," אינה מקודשת, לא שנא אם קבלה היא הקדושין, לא שנא אמרה לשליח לקבלם בתנאי ושינה השליח. וכן אם הטעתו, אפילו אמר: "בלבי היה לקדשה אף על פי שהטעני," אינה מקודשת. הגה: אא"כ אמרה כן בפירוש בשעת הקדושין ושמע הבעל ושתק (טור). וכן אם היא הטעתו (ואמר בפירוש: ואף על פי שלא יהיה כן), קדושו קדושין. אבל אם כנסה סתם ואמר: כסבור הייתי שהיא כהנת, והיא לוייה, או לוייה והיא כהנת, עשירה והיא עניה, עניה והיא עשירה, הרי זו מקודשת.

17. Shulchan Aruch Choshen Mishpat 97:25-26

כה: אין בעל חוב גובה מכסות אשתו ובניו של לוה, ולא מבגדים צבועים שצבען לשמן, אף על פי שעדיין לא לבשו אותם, ולא מסנדלים חדשים שלקחן לשמן, ולא מספרים שקנה לבניו ללמוד בהם, אלא הרי אלו שלהם. כו: במה דברים אמורים? בכלי חול. אבל בגדי שבת ומועד, גובה אותם בעל חוב. (ויש חולקים). ואין צריך לומר אם היו בהם טבעות וכלי זהב וכסף, שהכל לבעל חוב, והוא שקנה לה הבעל, אבל מה שהכניסה לו, בין נכסי מלוג בין נכסי צאן ברזל, אין בעל חוב גובה ממנו, אם ידוע שהוא ממה שהכניסה היא או ממה שפסק הבעל לה בשעת נישואין. ואם אינו ידוע, היא נאמנת בבגדים ותכשיטים שדרך האשה להכניס לבעלה. אם הכניסה לו מעות בנדוניא, בעל חוב גובה מהם. הגה: וי"א דמכל מקום אם עדיין הנדוניא ברשותה או ברשות אביה, אין בעל חוב גובה מהן, ואפילו נשבה בעלה ופדאוהו, אין חוזרין וגובין מאלו הנכסים (מרדכי סוף פרק אף על פי).

18. Rabbi Yeshayah Blau, Pitchei Choshen IX 8:76, 8:82

לו: אשה שלותה ואח"כ נישאת, אם לא הכניסה לו נכסים, אין הבעל חייב לשלם. ואף אם הכניסה לו נכסים והיו עליה מלוה על פה, אינה גובה מהבעל, שהבעל בנכסי אשתו דינו כלוקח... פב: אשה נשואה שנתחייבה ממון אין הבעל חייב לשלם, אא"כ אותן המעות שנחייבה הם בעין.

19. Shulchan Aruch Even haEzer 90:11-12

יא: במה דברים אמורים שאם מכרה משנשאת מוציא הבעל מיד הלקוחות? בנכסים הידועים לבעל. אבל אם נפלו לה נכסים ולא ידע בהם הבעל לכתחלה, לא תמכור (ואם מכרה אותם קודם שידע בהם מכרה קיים; וכן ארוסה לכתחלה לא תמכור נכסים שנפלו לה משנתארסה), ואם מכרה קודם הנישואין מכרה קיים, (אפילו נכסים הידועים לו). יב: נכסים שאינם ידועים לבעל, כשיודעו לו, מיד נעשו נכסי מלוג. וכן הפירות שימצאו בידה, מיד שיודעו לו הם נכסי מלוג...

20. Rabbi Michael Broyde and Rabbi Yona Reiss, *The Ketubah in America*, pg. 20

While it is true that in dicta, an Arizona court suggested that financial obligations described in a ketubah could perhaps be enforceable if described with sufficient specificity, the practice has never been to seek to conform the text of the Ketubah to the contract requirements of American law. The description of the financial obligations — in *zuzim* and *zekukim*, which require determinations of Jewish law to ascertain the proper value — are not be considered sufficiently specific to be enforceable. So too the absence of an English text (where either the husband or wife are not fluent in Aramaic and Hebrew) and the absence of signatures of the husband and wife, would seem to make the ketubah void as a contract in American law.⁸⁰

⁸⁰ It should be noted that some rabbis have devised a legitimate solution to translate the ketubah document into English so that the parties can be held accountable for understanding its meaning, and inserting certain very concrete obligations and undertakings that could be held to be enforceable with respect to the parties. This approach is similar to the practice discussed infra of couples entering into separate enforceable pre-nuptial documentation setting forth their specific expectations and commitments in the event of a divorce or marital separation.

21. Prof. Jodi M. Solovy, *Civil Enforcement of Marriage and Divorce*, DePaul Law Review 45:2 (1996)

There are numerous reasons for asserting that the *ketubah* is not analogous to other antenuptial agreements. Disregarding the fact that most antenuptial agreements are freely negotiated at arms length and are written in a language both parties understand, the primary problem lies with the parties' intent at the time of "contracting." Courts have recognized that in some situations, there is a presumption that no legal obligations will arise from the transaction, and so an unusual manifestation of intention is necessary to actually create a binding contract.²⁷⁸ Courts have recognized that there exist a few situations in which the typical intent is not to create an enforceable contract, such as in social, intra-family, and arguably, religious settings. Since the marital setting fits into these categories, the presumption that the parties did not intend the religious Hebrew document to be binding holds true.

While the most prominent reason to disregard the *ketubah* as a binding legal contract is the parties' lack of intention to be bound, there are numerous other reasons why the *ketubah* fails to stand up to standard contract requirements. First, most often the *ketubah* signifies nothing more than adherence to a religious tradition. Commentators have argued that the *ketubah* does not necessarily reflect a "knowing intention to assume certain obligations, including that to arbitrate marital problems before a *beth din* or to procure a *get* upon divorce."²⁸¹ A problem also arises in enforcing outmoded terms of the *ketubah*, such as the promise to pay the monetary sum of 200 *zuzim*²⁸² in the event of a divorce or the husband's death. Furthermore, the fact that the *ketubah* is usually an elaborately decorated document, similar to an "illuminated manuscript," merely enhances the impression that the *ketubah* is more of a religious symbol than a legal document. In sum, the *ketubah* has been labeled as "no more than a set of 'boilerplate' clauses which cannot be assumed to capture the expectations and intentions of the parties. "

²⁷⁸ See, e.g., *Balfour v. Balfour*, 2 K.B. 571 (1919) (holding that interspousal agreements generally are not viewed as "contracts"); see also Corbin *On Contracts* § 34 (1963) ("If the subject matter and terms are not such as customarily have affected legal relations, the transaction is not legally operative unless the expressions of the party indicate an intention to make it so."). Cf. Restatement (Second) of Contracts § 21 (1981) ("Neither real nor apparent intention that a promise be legally binding is essential to the formation of a contract, but a manifestation of intention that a promise shall not affect legal relations may prevent the formation of a contract."). These authorities illustrate that different guidelines exist for marital and nonmarital situations.

²⁸¹ Kahan [*Jewish Divorce and Secular Courts: The Promise of Avitzur*], *supra* note 19, at 216-17. While the couple may associate the signing of the *ketubah* with the notion that they "are really being married in accordance with Jewish law, it is unlikely that their signatures manifest a knowing assent to the specific obligations enumerated in the *ketubah*."...

²⁸² *Zuzim* is plural for *zuz*. A *zuz* was a small silver coin used in Palestine and Babylonia during the Talmudic period. Breitowitz [*Between Civil and Religious Law: The Plight of the Agunah in American Society*], *supra* note 13, at 284 n.4. How 200 *zuzim* translates into dollars is uncertain. To determine an approximate dollar amount, the going market rate of the metallic content of the ancient *zuz* coin is quantified. *Id.* at 288. Since the *zuz* was a silver coin that contained approximately .2 ounces of pure silver, and 200 of those equals forty ounces of silver, depending on the current market value of silver, the alimony payment should be approximately \$320 - hardly a significant sum in this day and age. *Id.* at 288-89. In terms of alimony, therefore, since the *ketubah* provides for only minimal recovery, it is usually not regarded as sufficient protection and its enforcement is rarely sought. *Id.*

22. Rabbi Michael Broyde and Rabbi Yona Reiss, *The Ketubah in America*, pp. 6-7

A troy ounce of .999% silver was worth approximately \$4.60 on August 6, 2002 in the New York City silver spot market, and this can be used to calculate the value of a *ketubah*, according to the various views.²⁵ The net cost on that day for actual delivery of one ounce of pure silver was about \$5.60 per ounce.

1. The current value of the *ketubah* (*zuzim* plus *zekukim*) according to the Chazon Ish would be approximately \$10,263.
2. The current value of the *ketubah* (*zuzim* plus *zekukim*) according to Rabbi Feinstein would be approximately \$8,192
3. The current value of the *ketubah* (*zuzim* plus *zekukim*) according to Rabbi Chaim Naeh would be approximately \$693.)
4. The value of 200 *zuz* alone would be approximately \$180.
5. The value of the *ketubah* as one year's support would be between \$15,000 and \$55,000.

Each of these amounts (except for the last) would be reduced by 87.5% according to those sefardic authorities who allow for diluted silver (*kesef hamidinah*) which is only one-eighth silver (although nearly no Ashkenazic decisors accept this view).